

W uzasadnieniu skargi skarżące podnoszą po pierwsze, że nie naruszyły art. 81 WE. W tym względzie twierdzą one w szczególności, że nie można przypisać im odpowiedzialności za naruszenie popełnione przez ich byłą spółkę zależną SKW Stahl-Metallurgie GmbH, ponieważ ani one, ani ich poprzednicy prawni nie tworzyli z tą spółką żadnej jedności gospodarczej. Skarżące utrzymują natomiast, że ich poprzednicy prawni nie mieli decydującego wpływu na działalność SKW Stahl-Metallurgie GmbH. Strona pozwana naruszyła zatem także zasadę odpowiedzialności osobistej, domniemanie niewinności, zasadę winy oraz wymóg zawinienia.

Ponadto skarżące kwestionują wysokość nałożonej na nie grzywny. W tym względzie podnoszą one, że zaskarżona decyzja narusza art. 23 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽¹⁾, wytyczne w sprawie grzywien⁽²⁾, a także komunikat w sprawie współpracy⁽³⁾, zasadę równego traktowania oraz zasadę proporcjonalności.

Skarżące podnoszą wreszcie, że Komisja naruszyła wynikający z art. 253 WE obowiązek uzasadnienia, w związku z ustaleniami poczynionymi przez nią w odniesieniu do kwestii odpowiedzialności solidarnej SKW Stahl-Metallurgie GmbH.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1)

⁽²⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. C 210, s. 2)

⁽³⁾ Obwieszczenie Komisji w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli (2002/C 45/03).

Skarga wniesiona w dniu 2 października 2009 r. — 1. garantovaná przeciwko Komisji

(Sprawa T-392/09)

(2009/C 297/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: 1. garantovaná a.s. (Bratysława, Republika Słowacka) (przedstawiciele: M. Powell, Solicitor, A. Sutton i G. Forwood, Barristers)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 22 lipca 2009 r. dotyczącej procedury stosowania art. 81 traktatu WE i art. 53 porozumienia EOG w sprawie COMP/F/39.396 — Węgiel wapnia i odczynniki na bazie magnezu przeznaczone dla sektora stalowego i gazowego, w całości lub w

części, w zakresie, w jakim decyzja ta jest skierowana do skarżącej;

— posiłkowo, obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą w art. 2 decyzji dotyczącej procedury stosowania art. 81 traktatu WE i art. 53 porozumienia EOG w sprawie COMP/F/39.396 — Węgiel wapnia i odczynniki na bazie magnezu przeznaczone dla sektora stalowego i gazowego,

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W drodze niniejszej skargi skarżąca dąży do stwierdzenia nieważności w części decyzji Komisji C(2009) 5791 wersja ostateczna z dnia 22 lipca 2009 r., stwierdzającej istnienie kartelu w sektorach węgliku wapnia i magnezu, prowadzące do naruszenia art. 81 WE, za które skarżącej przypisano odpowiedzialność solidarną ze spółką Novácke chemické závody a.s. („NCHZ”).

Skarga została oparta na dwóch obszernych zarzutach.

Po pierwsze, skarżąca podnosi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w zakresie ustaleń faktycznych i prawnych przypisując działania NCHZ skarżącej, zarówno poprzez niezgodne z prawem przerzucenie na skarżącą ciężaru dowodu oraz nie wywiązując się z samego obowiązku przedstawienia dowodu. Skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie zastosowała domniemanie mające zastosowanie do spółek dominujących posiadających spółki zależne, w stosunku do skarżącej, która była większościovym udziałowcem spółki bezpośrednio zaangażowanej w naruszenie prawa konkurencji. W każdym razie skarżąca twierdzi, że Komisja nie wykazała, iż skarżąca faktycznie i skutecznie wywierała decydujący wpływ na NCHZ w czasie trwania naruszenia.

Po drugie, pomocniczo, jeżeli Trybunał potwierdzi przypisanie odpowiedzialności skarżącej, wówczas będzie się ona domagać obniżenia nałożonej na nią grzywny, na zasadzie odpowiedzialności solidarnej z NCHZ, w ramach przysługującego Trybunałowi nieograniczonego prawa orzekania w rozumieniu art. 229 WE, w związku z art. 31 rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽¹⁾, opierając się na niewłaściwym zastosowaniu przez Komisję 10 % granicy obrotu ustanowionej w art. 23 rozporządzenia (WE) nr 1/2003. Zdaniem skarżącej, Komisja popełniła oczywisty błąd używając roku 2007 jako roku odniesienia w celu obliczenia 10 % granicy obrotu, zamiast roku 2008.

Ponadto, skarżąca twierdzi, że decyzja Komisji o odstąpieniu od ogólnej zasady zawartej w art. 23 ust. 2 (2) rozporządzenia (WE) nr 1/2003 jest równoznaczna z naruszeniem istotnego wymogu proceduralnego, ponieważ Komisja była zobowiązana do poszanowania przysługującego skarżącej prawa do bycia wysłuchanym zanim podjęła taką decyzję.

Poza tym skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja jest wadliwa ze względu na to, że nie zawiera uzasadnienia dotyczącego odstąpienia od ogólnej zasady przyjmowania poprzedniego roku gospodarczego w celu obliczenia wynoszącej 10 % granicy obrotu.

W odniesieniu do kwoty grzywny skarżąca twierdzi, że jest ona nieproporcjonalna w stosunku do słusznego celu, do którego zmierza, to jest do zapewnienia, niezakłóconej konkurencji na wspólnym rynku. Zdaniem skarżącej kwota grzywny zmniejszy liczbę konkurentów i wzmocni pozycję rynkową największej spółki Akzo Nobel, co sprzeciwia się celowi wyrażonemu w art. 3 WE.

Wreszcie, skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła błąd nie uwzględniając swych własnych wytycznych⁽²⁾ przy ocenie zdolności skarżącej do zapłaty grzywny. Skarżąca podnosi w szczególności, że decyzja o odrzuceniu jej argumentów dotyczących tego, iż nie jest ona w stanie zapłacić grzywny jest wadliwa z uwagi na to, że jest niewystarczająco uzasadniona i oczywiście bezzasadna, ponieważ Komisja nie uwzględniła przedstawionych jej obiektywnych dowodów wykazujących, iż nałożenie grzywny zagroziłoby nieodwracalnie rentowności skarżącej oraz doprowadziłoby do pozbawienia jej aktywów wszelkiej wartości.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 1, s. 1)

⁽²⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. C 210, s. 2)

Skarga wniesiona w dniu 2 października 2009 r. — NEC Display Solutions Europe przeciwko OHIM — Nokia (NaViKey)

(Sprawa T-393/09)

(2009/C 297/38)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: NEC Display Solutions Europe GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat P. Munzinger)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Nokia Corp. (Helsinki, Finlandia)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 16 czerwca 2009 r. w sprawie R 1143/2008-2;
- oddalenie sprzeciwu wniesionego przez Nokia Corp. wobec rejestracji rozpatrywanego wspólnotowego znaku towarowego;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą przed Izbą Odwoławczą;

- obciążenie Nokia Corp. kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą przed Izbą Odwoławczą, w razie gdyby w niniejszej sprawie Nokia Corp. występowała w charakterze interwenienta.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „NaViKey” dla towarów z klasy 9

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Nokia Corp.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny wspólnotowy znak towarowy „NAVI” dla towarów i usług z klas 9 i 38; zarejestrowany w Finlandii słowny znak towarowy „NAVI” dla towarów z klasy 9

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na to, że Izba Odwoławcza: i) popełniła błąd, określając właściwy krąg odbiorców, którego postrzeganie należy wziąć pod uwagę; ii) popełniła błąd, dokonując oceny podobieństwa między rozpatrywanymi znakami towarowymi i objętymi nimi towarami; i iii) nie uwzględniła tego, że Nokia Corp. nie jest uprawniona do zakazywania używania późniejszych znaków towarowych zawierających element „NAVI” w wyniku braku charakteru odróżniającego lub niskiego stopnia charakteru odróżniającego i z tego względu nie jest uprawniona do powoływania się na art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009 w celu uzyskania odrzucenia wniosku o rejestrację rozpatrywanego wspólnotowego znaku towarowego; naruszenie art. 75 rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na nieuzasadnienie przez Izbę Odwoławczą jej ustalenia, że w przypadku rozpatrywanych znaków towarowych istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 5 października 2009 r. — General Bearing przeciwko OHIM (GENERAL BEARING CORPORATION)

(Sprawa T-394/09)

(2009/C 297/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: General Bearing Corp. (West Nyack, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat A. Dellmeier-Beschorner)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)